

De te vei uita la fărădelegi Dómne, cine va
suferi obrăznicia lui Flaviu Șterca Șuluț?!
Scandalografescu.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Flaviadă.*)

Moto: Cu minciuna poți prânzi, dar' cina
și se va da cu picioru'n grindă.

Șuluț: „O lacrimă friptă.“

În numărul 3 al Calicului din 1 Martie a. c. între
altele am publicat: BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un banchet în Raiu.

(Corespondență particulară).

Raiu în 9 Faur. În Raiu câtu'i anul e tot carnaval. Nu trece și fără nunte, baluri, concerte, reprezentațiuni teatrale, bancheturi, jurfixuri etc. Chiar și teatraliștii maghiari, ajungând odată'n Raiu, nu mai mor de fôme.

Cu deosebire cându'i pe pământ carnaval, cei din Raiu, ca s'o facă mai cu corne, jôcă și banchetuesc și și nópte ca nebunii. Popi, călugari, celibi, canonici, episcopi, metropoliți și patriarchi își acață reverendele de cuiu, și jôcă de le sar scânteii din potcove.

În 7 Faur vechiu — noi aici nu vrem se știm de calendarul cel nou — Marele Andreiu a dat un mare

*) Se nu fie cu superare, dacă acum, de prima-dată decând redig Calicul, voi reproduce lucrări d'ale mele deja publicate. O fac asta pentru motivul, ca cetitorii mei, având tot materialul laolaltă, și fără noul adaos, însuși se și potă forma o judecată.

banchet. Ziua de 7 Faur e pentru Marele Andreiu o mare zi. În 7 Faur 1846 a jucat Marele Andreiu cu Nadásdy — nu cu episcopul vostru dela biserica Grecilor — ci cu cancelarul aulic în Viena de primadată farbel, și cu 21 în ghindă a câștigat episcopia gr. or. a Transilvaniei. De atunci Marele Andreiu serbează și aici cu mare pompă ziua de 7 Faur.

Câteva mii de oameni au luat parte la marele banchet al Marelui Andreiu. — Se nu crezi, că salele de mâncare de aici sunt construite după modelul salei celei mari din Andreanum, sau după modelul Gesellschaftshausului din Sibiu. Sala Gesellschaftshausului din Sibiu, și șura metropolitului din Blaj sunt găoci de alună prelângă salele de aici.

Între onorații dela acest mare banchet am observat pe patriarhul Ivacicovici, metropolitul Șuluț, episcopii Bob, Moga, Drăguța; Francisc Deac, baronul Salmen, comesul de odinioară al Sasilor, D. Moldovan, Bologna, Cipariu, Fechete Negruț, Panovicu etc. etc. În sfârșit și sfântul Petru, după ce și-a pus un loțiitor la porța Raiului, a venit la banchet.

Se nu te miri, că la marele banchet al Marelui Andreiu și uniți au luat parte. Aici Uniții's neuniți, și Neuniții uniți. „Telegraful Roman“ și „Unirea“ aici nunumai nu le prenumeră nime, dar' nici nu cetește atari diare. Unica fôie, care neîmpedecată de serbători ne vine regulat, și după care toți așteptă cu nerăbdare, e Calicul.

Nici de aceea se nu te prindă mirarea, că Francisc Deac, marele patriot, și Salmen, comesul Sasilor, au fost invitați la banchet. Francisc Deac, de când e aici nu mai vorbește o bômbă ungurește. Și dacă Csaky, ministrul vostru de culte și instrucțiune publică, nu face ș'aici vr'un kișdedov, marele patriot Deac își uită cu desevêșire limba

maghiară, și sănătate palinkas joregyelt! — Apoi comesul Sasilor, baronul Salmen, numai pentru-că a făcut popilor gr. or. din Fundus Regius porțiuni canonice a ajuns în Raiu, și la banchetul Marelui Andreiu!

Gata se'mi uit. Și prietinel t'eu Dr. Răcuciu a fost la banchet. Dr. Borcea, care și aici nu p'ote suferi pe Dr. Răcuciu, n'a participat, și se țice, că până-când Dr. Pecurar nu se însoră și ia pe jupâneasa Pușchilă, pace între ei n'o fi.

Banchetul Marelui Andreiu a fost, ca de regulă, splendid. Sórele a trimis pe planeta Saturn ca se lumineze la masă. Și ce a făcut Saturn ce nu, a luminat cu lumină electrică sistem Edisen în tricolori naționale românesci. Cheruvimi cu câte 12 aripi au servit cele mai rari bucate și beuturi la masă. Servindu-se friptură — nu c'oste de porc afumate cu varză acră, ca la banchetul lui Cimponeriu, pentru-că porcii n'au intrare'n Raiu — ci friptură de bălaur îngrășat cu faguri de miere — Marele Andreiu s'a sculat, ca se țină un toast în on'orea oaspeților, dar' n'a rostit trei cuvinte, când vocea loçtiitoriului sfântului Petru dela p'orta Raiului resună prin telefon: Vine Ilie! — Sfântul Petru se ridică dela masă și telefonează înapoi întrebând: Ce Ilie? „Ilie Măcelar“ resună telefonul!*) Auđându-se vestea asta, un halo de bucurie nemai pomenit a resunat în sala banchetului. Sfântul Petru a telefonat se aducă pe Ilie la banchet. Și în momentul, când oaspeții ciocneau la toastul Marelui Andreiu cu păharele, Ilie a intrat în sala banchetului. Vivat, se trăiască, bine ai venit, servus Ilie, resunau din t'ote părțile!

Ilie s'a pus la masă, și flămând cum era, mânca ca un magnat unguresc, care, după-ce dihorii ovreești 'iau

*) Se nu cređi că numai voi aveți telefon, ci se ști că Dumnezeu a întreat odinióră prin telefon: „Adame unde ești?“

mâncat tóte galițile din curte, ajunge în pânea statului. Oaspeții însă nu'i dau pace, ci mai unul mai altul îl întrebau de noutăți de pe pământ.

Mai întâiu l'a întrebat Marele Andreiu: Spune'mi Ilie, gata'i biserica catedrală în Sibiiu?

— Nu! Fundamentul e însă pus. S'a cumperat adecă casa lui Bechniț din piața cea mică, și dacă în vârful acestei case se va zidi turn, catedrala e gata. Mai rămâne numai, ca apoi pe cei-ce au contribuit la cumperarea acelei case se'i sui în turn, și d'acolo se'i arunci jos!

— Da episcopiile sufragane în Oradea mare și Timișóra înființatus'au?

— Nu încă? Lumea s'a deșteptat, și așteaptă, ca călugării, care aspirează la acele episcopii, se se însóre mai întâiu!

— Da — îl întreabă patriarhul Ivacicovici — cei doi cai orbi, pe care eu, plecând la Carlovit, i'am donat archidiecesei, mai vęd?

— Nu știu ȕeu eu! Știu numai atâta, că hingherul n'a voit se'i primească, și așa s'au dat zestre protopopului din Avrig!

— Ei frate Ilie — întrerupe Francisc Deac — da mai aduciți tu aminte, decând te-am dat din dieta din Budapesta afară, pentru-că ai vorbit românește?

— Țineți pupăza renegatule! M'ați dat voi afară din dietă, pentru-că am vorbit românește, dar' se știe adoratorii tei din dieta Budapestei, că tu aici vorbești românește, ar face sdrențe din dualismul tēu!

— Da din Blaj — îl întreabă Cipariu — n'aduci vr'o noutate, frate Ilie?

— În Blaj numai vechiturile, ortografia ta, si o reparatură gr. or. la Marienbad sunt nouă. Ba se nu mint, s'a introdus și iluminatiunea'n Blaj — adecă cându'i lună nouă, și nori nu's pe ceriu. Apoi afară de Blaj nici ne-

poții metropolitului Șuluț nu mai scriu cu ortografia ta. Tocma când am plecat eu de pe pământ publica Iosif Șterca Șuluț un tractat istoric în Gazeta Transilvaniei cu ortografia lui Maiorescu, prin care vrea se dovedească, că Varga Catilina a fost o mătușă d'ale sale, și nu Șaguna singur o a prins, ci și neamurile sale și-au câștigat merite cu prinderea acelei vagabunde!

— Da drăguță Ilie, de Bartolomeu ce ști?

— Dela instalarea lui Niculaenuvecertați în scaunul episcopiei tale, în Ungaria se vorbește mai mult de Kozarek decât de Bartolomeiu. Taica 'mi-a povestit, că Bartolomeiu numai când jôcă clabrias mai face gură, cu deosebire, când Peța îl craglează!

După mai multe alte întrebări puse lui Ilie din tóte părțile, Bologa a cântat: „Iat'acum ce e bun și ce e frumos, decât numai a locul frații împreună etc.“, apoi fiind prânțul la sfârșit, D. Moldovan a strigat: Haideți se facem un preferanț în onórea lui Ilie! Ba nu preferanț strigă Fehete Negruț, se jucăm farbel, că încăpem mai mulți — ađi joc și eu farbel se știu, că pun fondul Basiliților din Blaj tot!

Propunerea lui Fehete Negruț s'a primit, și cu toții au plecat dela masă în salonul cărțașilor. Care de care, după cum avea poftă a juca, s'a pus la o masă, și jocul în tóte formele a început pe tótă linia. Se jôcă adecă și aici tot felul de jocuri, numai kucserpreferanț, ca la voi în casină, nime nu jôcă. Nime nu vrea jucând kucserpreferanț seși rischeze reputațiunea de om cult. Mai mult se jôcă farbel, macao, clabrias și taroc. Singur patriarhul Ivacicovici jôcă cu protopopul Panovici „porc!“

La o masă au început a juca farbel Marele Andreiu, baronul Salmen, Francisc Deac, Drăguța, Bologa, Fehete

Negruț și Ilie. Și chibiții neevitabili s'au adunat în jurul mesii. Pe toți nu îi pot numi. La spatele Marelui Andreiu chibițiază de regulă metropolitul Șuluț, Sfântul Petru, care nu jôcă decât cugle, s'a pus se chibițeze lui Ilie.

Cât am chibițat și eu, tot Ilie a dus. A dus sume considerabile, așa încât nepoțeei lui, care, până ce trăia, erau cu nasul mereu în blidul lui, ear' murind, înainte de a se reci, l'au executat, pot fi siguri, că nu vor perde nimica.

Dela un timp fiindu'mi som, eu m'am dus în dormitoriu și m'am culcat.

Mircea B. Stănescu

alias Gurasatului.

După 3 luni, adecă tot după atâta timp, cât a călătorit țiganul călare p'un catâr din Căneni până'n Râmnicul-Vâlciu, un așa numit Flaviu Șterca Șuluț, plugar absolut și administrator dominal elementar din Cenadie, 'mi-a adresat prin colónele Nebunei, pardon ale Tribunei Nr. 123 din 1 Iunie a. c., o întimpinare, plină tot de acel spirit și adevăr, cu care tată-so, vestitul fabricant de memorii, Iosif Șterca Șuluț s'a îndatinat a ameți lumea cu tilubuhoglindiade d'ale familiei sale. Întimpinarea sună așa:

Din public.

D-lui avocat **Popa**, se fie cu iertare redactorul „Calicului”

în

Sibiiu.

Făcut atent de alții, am cetit fôia D-Tale din 1 Martie a. c. De regulă mă ocup cu altă lectură. Lectura e busola gradului de cultură al unui om, precum și al unei „societăți.”

Vorba Românului: „Spune'mi cu cine te însoțești și eu îți voi spune, că cine ești,” se nimerește de minune: Spune'mi ce cetești? Și eu îți voi spune, că cine ești.

D-Ta, domnule avocat, după-ce ai subminat tótă autoritatea archiereilor români din țară, acuma te apucași cu cunoscuta D-Tale impertinență se batjocorești și pe cei din lumea cealaltă, înfățișând raiul ca pe un loc de bachanalie, ear' pe archierei ca pe niște cărțași ordinari, dintr'o mahala.

De Dumnețeu însuși 'ți-ai bătut joc, înfățișându'l de un telefonist.

Eu așa credeam, că dóră n'ar fi tocmai chiemarea Românilor, de a propaga principiile socialismului, de a sdruncina pietatea și credința poporului, de a'ți bate joc de singura mângâiere ce 'i-a mai ramas bietului „om” pe acest pământ.

Póte că eu greșesc, deóre-ce eu nu stau pe nivelul acelei „culturi”, care propagă „potopul”; cred însă, că ar fi mai bine, dacă în modesta colibă a țáranului, în locul acestor dogme, ar intra ultimele cuvinte ale celui mai mare geniu, Heine: „Tótă viața mea am fost un ateist; am luptat din tótă puterea sufletului pentru a convinge lumea despre adevérul acestei dogme. — Ear' acum, vedënd ateismul propagat de oameni, care put a vinars și a talpă de cismă, declar, că rătăcit am fost: există un D-țeu!”

Eil dar' nu eu am se pun lumea la cale; ceea-ce mă privește pe mine e, că D-Ta făcuși, în murdara D-Tale fóie, amintire și de familia mea, al cărei nume eu îl port cu mândrie.

Așa ăți, că Varga Catalina a fost o „vagabundă.” Se înțelege, pentru-că dēnsa călătoria pe jos, cu privilegiul comunelor în straiță, din Ardeal până în Viena, la Împēratul.

Ași dorì se știu: ce nume meriți D-Ta, care, ca reprezentant al unei comune urbariale, ai refusat se călăto-

rești drum de 5—6 miluri, din cauză, că aceea comună românească nu ți-a trimis o trăsură pe arcuiri?

Când judele comunal a referat înaintea comunei, că domnul avocat a trimis înderăt trăsura, ce o împrumutase sătenii dela un mare proprietar, ca se'l aducă afară pe domnul avocat, un vifor de înjurături se auđi din gura țăranilor: Ce? Noi l'am plătit și el se ne lase fără apărător, tocmai ađi, când are se se împartă pășunea și pădurea între fostii domni și iobagii lor?

Numai pentru-că scutură trăsura? Bagseamă la tatăl seu tot cu trăsura a umblat. Veđi cum sunt unii dintre „domnii“ de român, abia și-au aruncat opincile șiși bate joc de opincă?

— Ba o jefuesc! strigă altul, cu gura plină.

D. avocat Popa mai face și o alusiune, că Varga Catalina ar fi fost o mătușă de a noastră.

N'am auđit. Cunosc arborele familiar, dar' de numele ei n'am dat.

Eu însă mărturisesc, că ași preferi-o pe dânsa față cu domnul Popa.

Acea femeică săracă, neavând amici cu avere, pe care se'i „moștenească“, tot săracă a murit; dar' a stat în mare cinste înaintea poporului, cu ce d. avocat Popa nu se pôte lăuda.

Cel puțin dânsului nu 'i-a ăis nime, precum 'i s'a ăis d-lui avocat Popa de repetite-ori în față, în prezența mai multor martori, într'o localitate publică, că d-sa, adecă d. avocat Popa, e un „porc de căne.“

Și d. avocat Popa n'a ținut de bine de ași cere satisfacțiune pentru acest infam epitet.

E deci evident, că d. avocat Popa, nu este capabil de a da unui om onest satisfacțiune în înțelesul „regulelor de onóre.“

Cu toate acestea se va găsi și pentru jocul d-sale instrumentul potrivit, de a scăpa lumea de o mojiție, cu care nu bucurosi te ocupi.

Cenadie, în 10 Maiu 1891.

Flaviu St. Șuluț,

adm. domen.

Precum se vede, întimpinarea aceasta e datată ,Cenadie 10 Maiu 1891.⁶

Tribuniștii,*) acești cerșitori ai opiniunii publice, sau mai nimerit ,lăcustele Institutului tipografic,⁶ și-au rezervat publicarea numitei întimpinări pentru 1 Iunie, sigur pentru motivul, ca eu, în numărul Calicului din 1 Iunie, se nu mai pot lua notiță de ea.

În urmarea aceasta, eu în 3 Iunie a. c. am scos cunoscutul număr volant al Calicului, în care am scris:

Flaviu St. Șuluț.

Flaviu St. Șuluț, plugar, și din mila unchiu-so administrator dominal în Cenadie, a publicat în Nr. 123 al Tribunei un fragment din memoriile tată-so ,O lacrimă ferbinte.⁶

Ce a intenționat plugariul Flaviu St. Șuluț cu acea publicațiune, nu știu. Se poate că a voit se dea capitolului din Blaj dovești, că el știe valora și gunoiul literar al tată-so întru fructiferarea moșiilor capitulare, pe care le administreză.

N'am nimica contra.

Balega e sufletul agronomii!

În acel fragment memorial între alte minciuni se dice:

*) Sub acest termin înțeleg totdeauna pe Tribuniștii din Sibiu, adică pe Archipișgoii de odinioară, sau pe conducătorii lui Niculaenuecertați la falimentul metropolitan.

„Așa dăci, că Varga Catalina a fost o „vagabundă.“
Se înțelege, pentru-că dânsa călătoria pe jos, cu privilegiul comunelor în straiță, din Ardeal până în Viena, la împăratul.

Ași dori se știu: ce nume meriți D-ta, care, ca reprezentant al unei comune urbariale, ai refuzat se călătorești drum de 5—6 miluri, din cauză, că aceea comună românească nu ți-a trimis o trăsură pe arcuiri?

Când judele comunal a referat înaintea comunei, că domnul avocat a trimis îndărăt trăsura, ce o împrumutase sătenii dela un mare proprietar, ca se'l aducă pe domnul avocat, un vifor de înjurături se auți din gura țaranilor: Ce? Noi l'am plătit și el se ne lase fără apărător, tocmai ați, când are se se împartă pășunea și pădurea între fostii domni și iobagii lor?

Numai pentru-că scutură trăsura de la tatăl seu tot cu trăsura a umblat. Veți cum sunt unii dintre „domnii“ de român, abia 'și-au aruncat opincile și'și bate joc de opincă?

— Ba o jefuesci strigă altul, cu gura plină.“

Eu, în numărul viitor, voi reproduce după Tribuna întreg fragmentul acela memorial. Asta pentru motivul, că ediția Tribunei n'ajunge nici pentru o terțialitate a abonenților Calicului.

Ca se pot face însă și analiza recerută la acel fragment memorial, provoc pe Flaviu St. Șuluț, sau dacă el n'ar fi în stare, provoc pe tată-so, care illo tempore a funcționat ca referent urbarial, se'mi numească în termen de 8 zile, tot în colónele Tribunei, numele acelei comune urbariale.

Făcând aceasta, eu, tot în colónele Tribunei, dacă nu la un loc mai onorific cel puțin la locul, unde ovreul

Ascher își publică telegramele, voiu dechiera pe Flaviu St. Șuluț dinpreună cu tată-so de oameni cinștiți.

La din contra le voiu trimite numărul viitor al Calicului gratis.

Sibiiu, în 3/15 Iunie 1891.

I. Popa,
advocat.

Numerul volant l'am espedat recomandat sub Nr. postal 533, la adresa lui Iosif Șterca Șuluț în Sibiiu, și sub Nr. postal 534 la adresa lui Flaviu Șterca Șuluț în Cenadie.

Știu hotărît, în Sibiiu cât și'n Blaj tótă lumea știe, că Flaviu Șterca Șuluț, care sub propria sa firmă, prin colónele celui mai serioș diar,*) de care noi cești din Șovenistia dispunem, 'mi-a adresat acea întimpinare, a contribuit la conciperea ei tot atâta, cât și Pilat la conciperea Cheredelui. Autorul acelei întimpinări pline de spirit furat din autori germâni, și termini aristocratici usitați în salónele cofărițelor, e Iosif Șterca Șuluț, consilier de tribunal pensionat, căruia Flaviu Șterca Șuluț, din întêmplare, îi dîce, tată. †

Când consilierul Iosif Șterca Șuluț a pășit cu amabila sa întimpinare în colónele Nebunei la adresa mea, sub firma fiului seu, sigur a argumentat în glavă sa pensionată asemenea țiganului, care în fața furcilor, a exprimat memorabilele cuvinte: „Se spênđurați pe fiul meu, că eu sufer de amețeli! †

Dela un plugar ca Flaviu Șterca Șuluț, care până acum, ca administrator dominal, privilegiat prin testamentul unchiuso, n'a dat nici batăr atâtea doveđi, că știe câte córne are plugul, nu se póte pretinde se priceapă genialitatea unui Heine.

*) Ce'i cu pupezile, care dela înșințarea Tribunei și-au făcut cuib în redacțiune? Culegătorul.

Cu toate este, eu în aperia mea sum avisat a me ținea de plugarul Flaviu Șterca Șuluț, ca orbul de gard, și a bate șeaua, ca se se priceapă calul. Și fiind că Flaviu Șterca Șuluț își dă titlul de administrator dominal, va s'o iau și eu per „domnule!”

Dacă domnule Flaviu Șterca Șuluț susții, că nu cetești Calicul, de unde ți-ai împrumutat modestia de a judeca asupra celor ce se scriu în Calicul? Nu cumva atare modestie, la domniata, e un defect de naștere?

Dici domnule Flaviu Șterca Șuluț, că lectura e busola gradului de cultură al unui om, precum și a unei societăți. Va fi! Atunci însă tatăl dumnilale, care mulți ani a fost abonat la Calicul, și decând nu mai e abonat îl cetește, ca și Tribunistii din Sibiiu, număr de număr, și din doscă'n doscă, pe ascuns, trebe că se bucură de o cultură foarte dubie!

În asta pôte se ai dreptate!

Se ști însă domnule Flaviu Șterca Șuluț, că a judeca despre lucruri, care nu le cetești, prin urmare nu le poți cunoște, e busola gradului de cultură al unui mojić ridicat la a treia potență a impertinenței!

Din cele ce eu domnule Flaviu Șterca Șuluț, în „Un banchet în Raiu,” am scris, două lucruri ți s'a putut sui călare pe nas. Mai întâiu, că am făcut pe unchiul dumnilale, pe mitropolitul Alexandru Șterca Șuluț, din ale cărui merite dumniata trăiești, un chibiț al marelui Andreiu. — Apoi domnule Flaviu Șterca Șuluț, în luptele marelui Andreiu pentru drepturile naționale române, pe pământ unchiul dumnilale a jucat rolul unui simplu chibiț. Deci ce te superi dumniata, dacă unchiul dumnilale își continuă activitatea sa pământescă și'n ceriu, și chibițează marelui Andreiu când se jocă cărți?

Memoriile tatălui dumnitale domnule Flaviu Șterca Șuluț, lacrămile lui ferbinți, treacă ele în ferbințeală preste 81 graduri Reoumur, remân Schuhvichs. Se ve puneți toți Șuluțeștii, dela Aronul vechiului testament până la dumniata unul cu picidrele pe capul celuialalt, dumniata ca mai voinic în vîrf, și tot nu ajungeți la înălțimea marelui Andreiu. Da hilft kein Weinen!

A dóua te-a putut supera afirmarea mea, că Varga Catalina e o mătusă d'ale dumeavóstră.

Nu știu pentru ce?

Eu credeam că ve fac un serviciu, știind, că tatăl dumnitale, în memoriile sale reclamă nemșugul tuturor persónelor, pe care le glorifică, chiar și pe Tilubuhoglindă!

Că preferi domnule Flaviu Șterca Șuluț pe Varga Catalina față de mine, nu'ți iau în nume de reu. Ce ași și face eu cu temperamentul meu într'un neam de misantropi?!

Venind domnule Flaviu Șterca Șuluț vorba la cinste, recunosc, că Varga Catalina a stat în mare cinste la popor. Iată ce nu recunosc eu. Nu recunosc, că toți Șuluțeștii, care ađi trăesc, la olaltă, se bucură în societatea, în care trăesc, și în popor, de atâta cinste, de câtă me bucur eu.

Ba mai mult, te las se consideri pe toți Tribuniștii din Sibiiu de membrii ai familiei dumnitale, și eu și atunci susțin concurința în cinste cu familia dumnitale est med considerabil înmulțită.

E o laudă de sine asta, și lauda de sine nu mirósă a busuioc.

Știu!

Cu tóte este lauda mea are bază reală. Pe mine domnule Flaviu Șterca Șuluț me salută pe stradele Sibiiului întro ți mai mulți oameni dela cea mai înaltă până la cea

mai inferi6ră pătură a societății, români și streini, decât pe tatăl dumnitale și pe toți Tribuniștii laolaltă într'o lună. Aceasta în t6tă țeara, pe unde oamenii me cunosc, 'mi se întimplă. Chiar și'n Blaj, unde Șuluțeștii sunt d6r mai bine cunoscuți, m'aș încumete a încerca cu ei o probă de cinste, și sum sigur de învingere. Și tocma cinstea și popularitatea domnule Flaviu Șterca Șuluț, de care eu me bucur în societatea omenească, e cel mai mare păcat al meu, pe care dumniata și Tribuniștii nu mi'l puteți ierta.

Meritată-i cinstea, de care eu me bucur, rămâne în judecata celor ce me cinstesc, dumniata, tatăl dumnitale, și Tribuniștii, în asta n'aveți vot!

Special dumniata domnule Flaviu Șterca Șuluț, căruia nu 'ți-a căduț încă gă6cea oului din care ai ieșit, de pe nas, n'ai nici o îndreptățire de a judeca despre cinstea altora. Asta mai puțin basânduți judecata pe fapte dumnitale absolut necunoscute.

Dumniata domnule administrator dominal susții, că mie 'mi-ar fi dșis 6re-cine într'o localitate publică, în prezența mai multor martori „porc de căne,” și eu n'ași fi făcut nimica pentru poralisarea acestui infam epitet.

Dacă adevăr susții, domnule admiserabil dominal, pentru ce nu numești pe autorul infamului epitet, localitatea publică, și batăr pe un singur martor ocular?

De, se'ți spun eu domnule adaos testamentar al dominiului capitular din Cenadie cine'i autorul infamului epitet. E Ioan Slavici, vestitul vagabund literar!

Cu această descoperire, domnule Flaviu Șterca Șuluț, ași putea încheia, și dumniata ai rămânea buzat. Istoria e însă prea interesantă, ca eu s'o pot retăcea posterității.

Sibienii o cunosc dela mine, și dela Slavici, pentru-că, când s'a întêmplat, al treilea nu era de față. Iat'o:

Eu am fost scris în numărul Calicului din 1887 la pagina 234 sub rubrica „Scânteii și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar“:

„Eu n'am studiat moșitul, și prin urmare n'am de unde avea cunoștințe exacte în afaceri de naștere, dar' totuși nu pot consimți cu dîsa Tribunei: Școala de fete din Sibiiu pătîmește d'un morb de naștere! — Încât știu eu, o singură învățătoare, sedusă de spiritul moralității aristocratice, a comis, în naștere, un anachronism plebeic de 2 luni!“

Scânteia aceasta a doctorului Amnar, a cădut, din întâmplare, pe capul Tribuniștilor, și li s'au aprins paiele din cap.

Dómnă Slavici a început a trage clopotul într'o ureche.

Gurile rele dîc, că acea dómnă ar fi prins pe bărbatuso de urechi.*)

Destul atâta, Slavici a sărit se stîngă focul.

Omul Slavici, dresat biet de el a sări la porunca nevastei sale și'n foc, a alergat deadreptul în cafenea Lazar, unde eu dî de dî me aflam între primii oaspeți. Altcum și Slavici venea în acea cafenea de regulă mai de timpuriu decât amicii sei de principii în păpărea capitalului Institutului tipografic.

Eu de regulă ședeam p'atunci în odaia cu biliardul, unde și ađi șed, și — se fie cu iertare domnule Flaviu Șterca Șuluț — joc cărți. Slavici cu Tribuniștii ședeau în odaia de lectură a cafenelei Lazar, ca niște penitențieri încredințați pazei părintelui — ?

În dîua cu focul, Slavici vine la mine în odaia biliardului, unde eu conversam cu căpitanul B. și'mi dîce: Te rog a veni nițal cu mine! Eu îl ascult, și trecînd preste antișamburu me duc cu el în odaia de lectură, unde afară de noi nime altul nu se afla, nici român nici străin.

*) Eu știu și mai mult!

Aici sosiți, Slavici ia Calicul, deschide la pagina cu scânteile doctorului Amnar, și, iritat ca un bibol înaintea căruia deschide un parapleu roșu,*) me întreabă, arătând cu degetul scânteia doctorului Amnar: Dumniata ai scris asta?

Eu 'i-am respuns cu da!

Slavici, la respunsul meu afirmativ, 'mi-a ȃis: Atunci dumniata ești un porc de câne! — Eu 'iam replicat cu același epitet, dar' întrând în momentul acela inginerul N. în odaia de lectură, cearta s'a întrerupt. Eu ȃicând lui Slavici: „Ține minte“ l'am părăsit, m'am dus la locul meu și am început a juca cărți.

Cu asta s'a finit comedia jucată de directorul Tribunei și redactorul Calicului în cafeneaua Lazar, și eu d'atunci cu Slavici n'am mai vorbit, dar' nici el cu mine.

Tribuniștii dela acea întâmplare au început a părăsi cafeneaua Lazar. Unde și beau de atunci cafeaua în contul Institutului tipografic, nu știu.

Eu am povestit întâmplarea mea cu Slavici prietinelor mei. O va fi povestit și Slavici prietinelor sei. Martori oculari afară de inginerul N. care ne-a aflat certându-ne, n'au fost, și mai puțin ai fost dumniata de față, domnule Flaviu Șterca Șuluț, sau tatăl dumnitale.

Fi sigur domnule Flaviu Șterca Șuluț, că dacă Slavici, între martori 'mi-ar fi ȃis „porc de câne“ cu tôte, că la el aceeașă frasă era un termin de salon, eu nu 'iaș fi replicat cu: „Ba dumniata ești porc de câne,“ ci fără respect, că era beat, 'iaș fi ras o palmă de 'iar fi sărit toți dinții din gură, pe care 'i purta legați cu drot, apoi chiar se fiu șeȃut câteva luni la umbră!

Altcum se ști domnule Flaviu Șterca Șuluț, și spune și tatălui dumnitale, că tôte epitetetele, ce Slavici și Tri-

*) Slavici era beat de amorul cătră nevastă-sa, dar' miroșă și a alcool.

buniștii 'mi le-au. dat mie, sunt tot atâtea cuie dela scara, pe care eu me înalț în cinste, și ei se pogoră în noroiul disprețuirii publice. Spune mai departe tatălui dumnitale, că Slavici, despre care, de și e greu, totuși se poate presupune, că se cunoste pe sine mai bine decât pe alții, când face vr'o bravură, în semn de recunoștință, pe sine însuși se numește „porc de câne!”

Se'ți dau domnule Flaviu Șterca Șuluț un exemplu.
Era înainte de facere!

Chaosul ateneului român plutea pe deasupra Transilvaniei!

Niculae Christea, obercăramidarul Telegrafului Roman de odinioară, căsca din gură ca vindereul în timpuri de secetă după plôe!

Archipițigoi, Tribuniștii de ași, pătîmind de mîncăria de a mînji gazete, înotau ca țîganul pe uscat!

Visarion Roman, cel mai mare spirit organizator între contemporanii sei, concipase statutele despre înființarea unui ateneu român în Transilvania pe acțiuni, împreună cu edarea unei foi de ți. Archipițigoi, cum, cum nu, au archipițigoiat dela Visarion Roman statutele ateneului român*) și au plecat cu ele la Brașov. Diamandi Manole, cât le-a veșut, a strigat: Se fie!

Institutul tipografic, și Tribuna s'au făcut!

Facerea s'a plămădit în casa lui Diamandi Manole în Brașov. Mai mulți inteligenți din trocărimea Brașovului și delegații Archipițigoilor din Sibiu erau de față. Toți aceștia cu Slavici în frunte, făcînd peatră scumpă ca șerpîi, d'odată s'au împedecat în facere, și gata se'și rupă capul. Pedecă era Gazeta Transilvaniei.

*) Statutele Institutului tipografic, cu statutele Ateneului român sunt aceea ce pipa e față de Iulea. Originalul se află între hârtiile reposatului V. Roman.

Pentru-ca această pedecă, cu ori-ce preț se se delătura, areopagul Archipițigoilor întregit cu trocari din Brașov, a chiebat și pe Dr. A. Mureșan la sfat. Dr. A. Mureșan urmând invitării s'a prezentat la sfat. Programul Tribunei era deja statorit. Desbaterea s'a început. Dr. A. Mureșan s'a provocat se renunțe la edarea Gazetei Transilvanii, și se se angajeze la noua întreprindere ȋiaristică în alianță cu Slavici.

Provocarea era de natură fariseistică. Dr. A. Mureșan trebuia numai se renunțe la edarea Gazetei Transilvanii, pentru-ca mai târđiu se fie silit a părăsi și fiitorea Tribună. El a vęđut însę de timpuriu sfóra, pe care avea se fie tras. Va fi mai argumentat póte în tăcere și așa, că el, cu'n individ de caracterul unui Slavici, absolut nu se póte angaja la o muncă seriósă ȋiaristică.

O vorbă ca o sută, Dr. A. Mureșan a dechiarat, că el nu renunță la edarea Gazetei Transilvanii, și-a luat pălăria, și s'a depărtat.

Depărtându-se Dr. A. Mureșan din areopagul Archipițigoilor din Sibiiu și al Trocarilor din Brașov, în momentul acela Slavici, mulțămit de succes, că are se pască neconturbat în alianță cu Archipițigoii pe câmpiile grase ale acționarilor institutului tipografic, s'a îndreptat cătră Diamandi Manole, și a esprimat memorabilile cuvinte pline de cunoștința de sine: „Așa-'i domnule Diamandi, că eu sum un mare porc de cănel!

Pentru acest epitet infam domnule Flaviu Șterca Șuluț, Slavici n'a cerut dela nime satisfacțiune cavalărească!

Gazeta Transilvanii a remas, domnule Flaviu Șterca Șuluț, Slavici a luat frunză'n buză și lumea'n cap, acționarii Institutului tipografic se sterg cu cupónele acțiunilor preste — buze, Tribuna trăiește, ca orbii, schopii și alți nepu-

tincioși din cerșit, și noi ne certăm amândoi pentru barba tatălui dumnitale, care de câte-ori se rade însuși, prescurtează pe barbierii din Sibiiu cu câte-o pițulă!

Nu'i drept deci domnule Flaviu Șterca Șuluț, că eu nu 'mi-aș fi luat față de Slavici nici o satisfacțiune. Rușinea numai întru atâta pôte cădea asupra mea, că 'mi-am luat satisfacțiunea cu asemenea arme.

Care va se dîcă domnule Flaviu Șterca Șuluț, consecuențele, pe care dumniata le tragi din faptul închipuit, că eu nu 'mi-aș fi luat față de Slavici nici o satisfacțiune, numai un om le pôte trage, care se pune în cap, și cugetă cu ochii de găină, sau cu bătăturile.

Mai bine spune adevărul domnule Flaviu Șterca Șuluț, nu te cânî: Consecuențele dumnitale sunt numai tufa, după care'ți ascundi curajul cavălăresc. Așa fac numai eroii din armata lui Taefuga!

Acum domnule Flaviu Șterca Șuluț, se ne vedem de comuna urbarială. Te-am fost provocat pe dumniata și pe tatăl dumnitale, se'mi numiți în 8 zile tot în colónele Tribunei numele acelei comune urbariale, care m'a plătit, și eu 'i-am negles aপরera intereselor ei, pentru motivul, că nu 'mi-a trimis o trăsură pe arcuri, și'n urmarea aceasta un om din acea comună 'mi-a strigat că eu jăfuesc opinca!

Dumniata, la provocarea mea, ai publicat în Tribuna Nr. 131 următórea declarațiune:

Din public.

Onorată Redacțiune!

Aveți bunătate, Vă rog, a da publicității următórea declarațiune.

Cenadie, 22 Iunie 1891.

Flaviu St. Șuluț.

Declarațiune.

50 kr.

Noi subscrișii Voica Nicolae ca fost jude comunal și Bursan Vasilie, fost jurat în comuna Gusu (Kis-Ludas), la rugarea domnului Flaviu Șuluț din Cenadie, adeverim că, cu ocasiunea când curgea procesul de segregarea pășunii, comuna noastră tocmise pe domnul avocat Ioan Popa din Sibiiu, ca domnia-sa se apere pe fostii iobagi, la ȃiua de înfătoșare, promițendu'i 50 fl. pentru acea ȃi.

Comuna a și trimis pe Gravu Niculae, ca dēnsul cu caii sei, însă cu trāsura împrumutată dela marele proprietar domnul Binder, se'l aducă pe domnul avocat Popa în sat.

În ȃiua următoare Niculae Gravu s'a întors și ne-a spus următoarele:

„Domnul avocat Popa s'a suit în trāsură, dar' abia a mers vre-o câteva sute de pași a strigat: Stai pe loc! prea sdruhăe trāsura, du-te acasă.”

Când sătenii auȃiră aceste s'au supērat și tulburat rēu.

Cu această ocasiune a fost și domnul Flaviu Șuluț în comuna noastră.

Ocna-Sibiiului în ȃiua sfințelor Rosaliu 1891.

X Voica Niculaj.

X Bursan Vasilie.

névıró Gergely.

Declarațiunea aceasta o ai legalisat. Așa eu nici atâta nu mai pot susține, că acea declarațiune e o minciună legalisată. Și totuși trebe s'o fac. Asta cel puțin cu respect la mărturisirea lui Voica Niculaj și soț, încât aceasta se basează pe spusa lui Nicolae Gravu. O atare mărturisire însuși tatăl dumnitale ca iurist, o ar cualifica de o minciună nelegalisaveră.

Douē lucruri însă ai întrelāsat ale constata prin acea declarațiune legalisată. Întēiu, că tatăl dumnitale a condus

ca comisar al tribunalului din Sibiu segregatiunea din Kis-Ludas, a doua, de câți ani ai fost dumniata în anul 1876, despre care declarațiunea întărește: „Cu aceea ocașiune a fost și domnul Flaviu Șuluț în comuna noastră.“ Dar altcum aceste două defecte ale declarațiunii pentru mine sunt tot atât de secundare, precât se vede, că pentru dumniata e reputațiunea de om iubitor al adevărului.

Se venim însă la prochimen. En se punem nițal întâmpinarea din Nr. 123 al Tribunei adresată mie ca reprezentant al comunei Kis-Ludas, și declarațiunea lui Voica Niculaj și cons. din Nr. 131 al Tribunei față'n față, și se vedem ce ai susținut dumniata despre mine în aceea, și ce dovedești prin aceasta. Dacă dumniata apoi, de rezultatul înfățișării aceluor două documente, nu te vei înroși în obraz, atunci te rog a nu te supera pe mine, pentru-că tatăl dumniatale și-a făcut un obraz în Cluj

În întâmpinarea dumniatale domnule Flaviu Șterca Șuluț din numărul Tribunei 123 susții:

1. Că comuna Kis-Ludas 'mi-a plătit, ca s'o reprezentez în procesul seu de segregare.
2. Că eu am întrelăsat apărarea comunei Kis-Ludas.
3. Că un óre-care locuitor, în urmarea acestei întrelăsări 'mi-ar fi strigat cu gura plină, că eu jefuesc opinca.

Acum te întreb domnule Flaviu Șterca Șuluț, pe care din cele trei puncte le dovedești dumniata prin declarațiunea lui Voica Niculaj și cons. din Tribuna Nr. 131?

Pe nici unul!

Și dumniata domnule Flaviu Șterca Șuluț încă nu înroșești? Și atunci batăr tatălui dumniatale se înroșască per procura pentru dumniata!

Iată ce dovedești dumniata domnule Flaviu Șterca Șuluț prin declarațiunea din Nr. 131 al Tribunei. Dovedești,

că comuna Kis-Ludas 'mi-a promis 50 fl. pe o Ți pentru înfățișare, și eu nu m'am prezentat, pentru-că trăsura trimisă după mine „prea sdruhăea.“

Se punem acum cazul, că comuna Kis-Ludas pentru reprezentarea de o Ți într'adever 'mi-ar fi promis 50 fl. Dar' cu ce dovedești dumniata, că eu am primit promisiunea, și prin urmare am fost dator a'mi împlini batăr o datorință pe credit?

Așa'i că n'ai dovedit, și'n veci nu vei putea dovedi!

Apoi domnule Flaviu Șterca Șuluț între a promite 50 fl. și a plăti 50 fl. e cel puțin atâta diferență, câtă e între un tată și fiu, sau ca se fiu bine înțeles, între un tată, care per procura fiului seu comite o nebulie Țiaristică.

Eu domnule Flaviu Șterca Șuluț nu m'am prezentat la comisiunea urbarială din Kis-Ludas din următoare motive:

1. Pentru că comuna Kis-Ludas nu 'mi-a plătit, ca se-'i aper interesele!

2. Pentru că comuna Kis-Ludas atunci deja îmi datora pentru reprezentațiuni cu 25 fl., care numai cu execuțiune judecătorească 'i-am putut încassa.*)

3. Pentru că eu nu's bucuria prostului lui făgădaș bun!

Nu sdruhăitura trăsorei a fost deci cauza, din care eu în anul 1876 nu m'am prezentat la comisiunea urbarială din Kis-Ludas, și am absentat ocaziunea de a face cu domnul**) Flaviu Șterca Șuluț cunostință deja într'un timp, când acesta era de 10—11 ani.

Nu există domnule Flaviu Șterca Șuluț în Europa, ba nici în Bungard, trăsură care sdruhăe așa de tare, ca eu, pentru un onorar de 50 fl. la Ți, se nu-'i sufer sdru-

*) Me provoc la sentința judecătorii r. c. din Sibiu Nr. 4656/1879 și la edictul de licitațiune Nr. 392/1880 în cauza I. Popa c. Kis-Ludas pto. 25 fl. c. s. c.

**) Declarațiunea lui Voica Niculaș Țice: „Cu această ocaziune a fost și domnul Flaviu Șuluț în comuna noastră.“

hăitura. Ba mai mult domnule Flaviu Șterca Șuluț, eu te autorizez se spui primarului din Kis-Ludas, că de câte-ori îmi va trimite 50 fl. pe ȕi îl dispensez de trimiterea unei trăsuri, și încălțat cu opinci me duc pe jos până-n Kis-Ludas, și tot pe jos me întorc la Sibiiu. Și până la dumniata domnule Flaviu Șterca Șuluț în Cenadie, va se ȕică, mult mai departe, viu încălțat cu opinci pe jos de câte-ori îmi vei plăti 50 fl. pe ȕi.

Din espunerile aceste vei înțeleg domnule Flaviu Șterca Șuluț, că eu, cu tótă bunavoință, nu 'mi-am putut împlini promisiunea dată prin pasagiul penultim al Calicului volant din 3/15 Iunie a. c. și nu te-am putut dechiera în colónele Tribunei de om cinstit.

Așa stând lucrul, te întreb domnule admincinos domnial: Ce epitet onorific 'ți-ar da dumnitale Slavici, dacă despre el ai fi scris în Tribuna, că lui 'i-a plătit comuna Kis-Ludas, ca s'o reprezenteze la comisiunea urbarială condusă de tatăl dumnitale; că din motivele trăsuri sdruhăitoare a întrelăsat s'o reprezenteze; și în urmarea aceasta un Kis-Ludoșan 'i-a strigat cu gura plină, că jă-fuește opinca?

En ghici?

Eu din parte'mi 'ți-aș putea da un epitet, de care dumniata, ca un cal choleric, căruia o ratchetă'i plesnește sub nas, ai sări până la înălțimea furcilor!

N'o fac însă din respect cătră opinca, din care me trag, și pe care eu o stimez mai mult, decât stremoșii dumnitale nobili te-ar stima pe dumniata după ce ar ceti, cum dumniata le-ai aperat onórea față, de un ȕiar „pre-tins“ humoristic, pe care dumniata eo ipso nu pui nici un preț!

N'o fac și pentru motivul, că dumniata ești fiul cel tras pe sfóră, și încât eu te cunosc, dumniata desmințești cu desevêrsire proverbul: „Așchia nu sare departe de trupină!”

Dar' una te rog, domnule Flaviu Șterca Șuluț, spune tatălui dumnitale se'și jôce cancanul infalibilității în memoriile sale, și pe dumniata se nu te mai conturbe în fericirea lui „procul negotiis!”

În fine, domnule Flaviu Șterca Șuluț, vêd că dumniata te pricepi și la instrumente, cu care se fac cojôcele. Asta, în sine, e o însușire fôrte nobilă a dumnitale, dar' încât sum eu înformat, unchiul dumnitale metropolitul Șuluț, privitor la nobila măestrie a cojocării, n'a prevêdut în testamentul seu nici un prerogativ pentru următorii sei.

Póte se me încel, și de aceea încheind, te aștept se vi cu instrumentul, care, unde'i vorba de cojoc nu póte fi altul decât acul. La o împrejurare numai te fac atent: Acul are două capete, dar' urechi numai la unul!

La revedere!

Cu Tribuniștii domnule Flaviu Șterca Șuluț, care încurajați de atacul dumnitale, jucând rolul măgarului față de leul mort, au dat năvală asupra mea, îmi voi trage socoteala separat. Asta nu d'odată, ci în rate. Voiu esecuta această operațiune de răfuire în rate după metoda Schvabului, care, hotărît a tăia códă cânelui seu, ca se nu'l dóră tare, 'i-a tăiat din códă în tóte țilele câte o bucățică, până a ajuns la osul spinării.

Calicul.

D-lui O. în B.: Crești dumniata, că 'mi-ai comunicat ceva nou? Quod non! Nu cetești dumniata prin gazetele noastre în tóte ȃilele articoli redigiați cu fórfeca? Pe câți autori d'ai noștrii îi poți deosebì de plagiatori? Dr. Comșa, zarzavagiul nostru archidieceșan, n'a scris o carte despre prășirea pomilor, și bietul om încă n'a mâncat mere din pom cultivat de el?! — Altcum nu ȃic ba, póte'ți voi face și dumnitale plăcerea!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Bum—bum—bum!

Mai multe ramburze, prin care am încercat încassarea abonamentului, ni s'au înapoiat dela postă ca nesolvite. Caus'a n'o cunóștem. Póte că adresații, la presentarea ramburzei, au fost absenți, sau punga nu le-a fost acasă. Fie ori-cum noi așteptăm solvirea abonamentului sau retrimiteră acestui numer.

Administrațiunea Calicului.